

ske, hvorhos efter Omstændighederne, navnlig naar hans Indsigelser ere ganske grundløse, ogsaa Mulkt for unødigt Trætte kan paalægges ham. At vende Forholdet om, saaledes at Debitor, naar han vil bestride Fordringen, skulde optræde som Sagsøger, altsaa skulde anlægge Sag inden en vis Tid og ellers taale Udpantning, synes at være for strængt imod ham.

ad § 4.

Naar den i § 2 omhandlede Erklæring fra Debitor ikke fremkommer inden den foreskrevne Frist, kan der uden videre skrides til Udpantning, naar Rekvirenten begærer det. Dog synes det rimeligt, at en lille Frist maa gives efter Udløbet af de 2 Uger, saasom, saaledes som foreslaaet, 6 Dage. Paa den anden Side bør Rekvirenten ikke i det uendelige kunne begære Udpantning paa Grundlag af den ifølge § 2 afsagte Kændelse, men en Tidsgrænse bør i saa Henseende sættes; som en saadan er foreslaaet 3 Maaneder, men dette er naturligvis en Skønssag.

ad § 5.

For øvrigt søger Lovforslaget at holde sig saa nær som muligt til de gældende Regler om Udpantning i Lov 29. Marts 1873, og det ses ikke rettere, end at disse med meget faa Lempelser ville kunne passe i de heromhandlede Tilfælde.

Der er saaledes med Hensyn til Udpantningens Foretagelse at bemærke, at Rekvirenten i Sager af denne rent private Natur ligesom ved Eksekutionsforretninger bør være pligtig at møde enten personlig eller ved Fuldmægtig, hvilken sidste maa være bemyndiget til at modtage Betaling, hvis saadan tilbydes under Forretningen; der ses ikke at være Grund til at paa lægge Fogeden at varetage Rekvirentens Tarv i saa Henseende, da her ingen offentlig Interesse er til Stede.

Fremdeles bør der i Adgangen til at fremsætte Indsigelser under Udpantningsforretningen gøres den Begrænsning, at Indsigelser vedrørende Fordringens Rigtighed ikke kunne fremsættes under Forretningen med den Virkning, at Udpantningen derved forhindres; det bør fastholdes, at Debitor ved ikke at afgive den i § 2 omhandlede Erklæring har afskaaret sig herfra. Men paa den anden Side maa Virkningen af at undlade Erklæringen ogsaa indskrænkes til, at Debitor maa taale Udpantning, og der er neppe nogen Grund til at strække Virkningen videre, hvorfor det i Lovforslaget er antaget, at Debitor kan angribe den stedfundne Udpantning ogsaa paa Grund af Indsigelser mod Fordringens Rigtighed, ganske som Tilfældet er med de i Lov 29. Marts 1873 omhandlede Tilfælde af Udpantning.

Heller ikke ses rettere, end at de gældende Regler i Lov 29. Marts 1873, §§ 11 og 12, om, hvorledes der skal gaas frem af den, der anser sig forurettet ved en iværksat Udpantning, maa kunne anvendes ogsaa i de heromhandlede Tilfælde, og det samme gælder om Reglerne i denne Lovs § 13 om Ansvar for en ulovlig Udpantning.

Med Hensyn til Reglerne om Gebyrerne synes der i disse Sager ikke at være Grund til at sætte Stævningmændenes Gebyr saa lavt som ved de almindelige Udpantninger, men der turde være Grund til at tillægge dem samme Betaling som ved Stævnings Forkyndelse i Domssager.

ad § 6.

Denne Bestemmelse er formentlig tilstrækkeligt motiveret derved, at dens reale Indhold er overensstemmende med, hvad der i Forslag til Lov om Rettens Pleje er vedtaget baade af Folketing (§ 465) og Landsting (§ 456).